

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 20

Διευθυντής και εκδότης
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Μαρμαραχέλη 16.

ΑΙ ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

Ἡ Ἀνατολή, ἡ κοίτις αὐτῆ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἐνέχει ὡσαύτως ἐν τῷ κόλπῳ τῆς καὶ τὰς πρώτας περὶ πνευματισμοῦ παραδόσεις. Ὅσω δὲ μᾶλλον μελετᾷ τις τὰς Ἰνδίας, τὴν Σινικάν, τὴν Ἀσσυρίαν, τὴν Συρίαν, τὴν Παλαιστίνην, τὴν Περσίαν καὶ τὴν Αἴγυπτον, τοσοῦτον πεῖθεται περὶ τῆς ἀληθείας τῆς ἀποστροφῆς τοῦ αἰγυπτίου ἱερέως πρὸς τὸν Σόλωνα καὶ ἀναφερομένης ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν τῷ Τιμαίῳ του· ἐχούσης δὲ οὕτως.

«Ὁ Ἀθηναῖοι, παῖδες ἐτι εἰσθε. Οὐδὲν ἀρχαιότερον ὑμῶν αὐτῶν γινώσκετε, διότι κατελιπημένοι ὄντες ἐκ τῆς φιλαυτίας καὶ τῆς τοῦ ἔθνους σας προτιμήσεως, ἀγνοεῖτε πᾶν ὅ,τι προηγήθη ὑμῶν νομίζετε δέ, ὅτι μεθ' ὑμῶν καὶ τῆς πόλεως σας ὁ κόσμος ἤρξατο ὑπάρχων».

Ὅντως δὲ φαίνεται ἡμῖν, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐξῆσαν ἐν τῷ σκότει, διότι μόλις διὰ μέσου τῶν ἐν τῇ πορείᾳ τῶν αἰῶνων συσσωρευθέντων πυκνῶν νεφῶν παρατηροῦμεν αὐτούς.

Ἡ νεκρομαντεία, ἡ μαγεία, ἡ γοητεία, ὁ ἐξορκισμὸς καὶ ἡ ἀστρολογία ἐκαλλιεργήθησαν ὑφ' ὄλων τῶν λαῶν τῆς ἀρχαιότητος, ἀπὸ τῶν ἀπωτάτων χρόνων, οὐδεὶς δὲ ἱστορικὸς ἀμφισβητεῖ τὸ ἐναντίον, πάντες δ' ὁμολογοῦσιν, ὅτι ὁ μικρὸς λαὸς παρ' ἅπασιν τοῖς ἔθνεσι διατηρεῖ ἐπὶ πολλὸν χρόνον τὰς ἀρχαίας παραδόσεις του. Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει ἐν Εὐρώπῃ, ὅπου ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ μεγάλη τάξις περιου-

νέλεξαν παλαιότεν ἀπὸ τοῦς μύθους καὶ τὰς ἐρριζωμένας δεισιδαιμονίας τὴν πρὸς τὴν ἄμεσον μεσολάβησιν τῶν Πνευμάτων δοξασίαν, τὴν νεκρομαντείαν, μαγείαν, γοητείαν, ἀστρολογίαν, κτλ.

Κατὰ τὰς Βιβλικὰς ἀποκαλύψεις, οἱ ἄγιοι πατριάρχαι οἱ σοφοί, οἱ προφῆται, ἱερεῖς καὶ λευῖται κατέγιναν ὁμοίως εἰς τὰς θείας ταύτας ἐπιστήμας, ὡς ὁ τῆς συγχρόνου μας ἐποχῆς κληρὸς ἐλαμβάνει ὡς δαιμονίους ἀσχολίας. Φέρομεν δ' ἐπὶ τούτῳ εἰς τὴν μνήμην τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν τὸ μαγικὸν κύπελλον τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ περιφήμου μάντεως καὶ ἐνυπνιαστοῦ. (Γένεσις XLIV, 5).

Περὶ τῆς ἐν τοῖς παλαιωτάτοις χρόνοις μαγγανείας καὶ μαγείας δυνάμεθα ν' ἀναφέρωμεν ἐτι τὴν Ἐξοδον, Γ'. βιβλ. τῆς Πεντατεύχου, κεφ. XXII, ἐν ᾧ ἀναφέρεται «δὲν θ' ἀφήσης ποσῶς νὰ ζῆση ἢ γόησσα» τὸν Λευιτικόν, Β'. βιβλ. τῆς Πεντατεύχου κεφ. XIX, ἐν ᾧ ἀναφέρεται «μὴ μεταπέθεσαι εἰς τὰς δοξασίας τοῦ Πύθωνος οὔτε τῶν μάγων» τὸ Δευτερονόμιον (XVIII, 12—12) τὸν Ψαλμὸν (XL VIII 5) Ἱερεμίαν κτλ.

Κατὰ τὴν Σοφίαν τοῦ Σολομῶντος, οἱ Χανααναῖοι (ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Ἁγίας Γῆς) ἐξήσκουν βδελυρὰς μαγγανείας.

Ὁ Ὀμηρὸς (Ὀδυσ. βιβλ. Β') ὁμιλεῖ περὶ νεκρομαντείας, ἥτις ἐπεκράτει εἰς τὴν ἐποχὴν του. Ὁ δὲ παλαιὸς νόμος τῆς ρωμαϊκῆς δημοκρατίας τιμωρεῖ τοὺς γόητας, ὡς καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Λέων τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ Ἅγιος Αὐγουστίνος ἀναφέρει περὶ τῶν μάγων, ὅτινες διὰ τῆς τέχνης καὶ τῆς ὑποβολῆς τοῦ διαβόλου ἀποθανατοῦσιν ἢ θεραπεύουσι τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀνέκαθεν οἱ ἀνθρώποι ἐπέισθησαν, ὅτι ὑπῆρχον γόητες καὶ γοητεῖαι· οὐδέ-

ποτε δὲ ποιεῖ τις νόμους περὶ πράγματος οὐδέποτε ὑπάρξαντος ἢ γνωσθέντος. Συνεπῶς δὲν θὰ ἐπέβαλλον ποινὰς εἰς γόντας, μὴ ὑπάρξαντας τῷ καιρῷ ἐκείνῳ.

Ἡ μαγεία ἐνέχει καὶ τὸ τρωτὸν αὐτῆς καὶ ἐπικίνδυνον μέρος, καθόσον οἱ ἐνδιαφερόμενοι προστρέχουσιν εἰς προσωπικὰ ἀντεκδικήσεις καὶ ἀτομικὰ συμφέροντα, ἢ δὲ χρῆσις μαγικῶν μέσων περιστρέφεται συνήθως εἰς ἱκανοποιήσιν παθῶν. Τουντεῦθεν αἱ ὑπὸ τῆς ἐξουσίας ἀπαγορεύσεις καὶ νομικαὶ ποινὰι κατὰ τῶν ὑπαίτιων.

Ὁ Τιβέριος ἐξώρισεν ἐκ τῆς Ἰταλίας πάντας τοὺς καταγιναμένους εἰς μαγικὰ ἀσχυλίας, 4,000 δὲ Αἰγύπτιοι καὶ Ἰουδαῖοι ματετοπίσθησαν ἐπὶ ταύτῳ ἐν τῇ νήσῳ τῆς Σαρδηνίας. Ὁ Κλαύδιος ὁμοίως ἐξώρισε τοὺς τὸν θάνατόν του προμαντεύσαντας, (Sueton; 25,) ὁ δὲ Σουετούιος, γραμματεὺς τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ προσθέτει εἰς τὸ αὐτὸ κεφάλαιον: *Judæos impulsore Chresto assidue tumultuantes, Roma expulsi*.

Ὁ δὲ Βιτέλλιος ὤρισε τοῖς ἀστρολόγοις προθεσμίαν, ὅπως ἐγκαταλείψωσιν ὀριστικῶς τὴν Ἰταλίαν· οὗτοι δὲ τῷ ἀπάντησαν διὰ τοιχοκωλύματος, ὅπερ ἀθάδως ἐπέτασσε τῷ πρίγκηπι νὰ ἐγκαταλείψῃ οὗτος τὴν γῆν. Καὶ ὄντως πρότερον τούτων ὁ Βιτέλλιος ἀπεβίωσεν. Ὁ δὲ Οὐεσπασιανὸς τὸ αὐτὸ ἐπραξεν.

Ἀπὸ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τοῦ χριστιανισμοῦ ὁ Βαλεντιανὸς μεγάλως ἐμάχετο καὶ κατεδίωκε τοὺς μάγους καὶ μάντις. Ὡς δὲ γράφει ὁ Ζώσιμος, οὗτος κατέτρεξε πάντας τοὺς φιλοσόφους καὶ διακεκρυμένους ἐν τοῖς γράμμασιν. Ὁ δὲ Ζωνάριος ἀναφέρει μεταξὺ τῶν καταδιωχθέντων φιλοσόφων, τὸν διάσημον Λιβανόν, ὡς καὶ τὸν Ἰάμβλιχον! ὅτινες κατηγορήθησαν, ὅτι ἐζήτησαν διὰ μέσου τῆς ἀλεκτορομαντείας ν' ἀποκαλύψωσι τὸ ὄνομα τοῦ διαδόχου τοῦ αὐτοκράτορος. Λέγεται δέ, ὅτι φοβηθεὶς ὁ Ἰάμβλιχος τὰς καταδιώξεις, ἐδηλητηριάσθη.

Ὁ πρὸς τοὺς θεοὺς ἐνθουσιασμὸς διετηρεῖτο ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τοῦ Πλωτίνου καὶ Ἰαμβλίχου, ἢ δὲ παρεμπόδιζε τῆς ἐξασκήσεως τῆς ἐθνικῆς λατρείας κατέστησεν ἀφόρητον τὸν βίον τοῖς Ἕλλησιν.

Ὁ αὐτοκράτωρ Βαλεντινιανὸς συγκατένευσε τέλος, ἵνα ἐξακολουθῶσι νὰ τελῶνται τὰ Ἐλευσίνια Μυστήρια, ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, τοῦτο δὲ ἐμφαίνει τὴν πίστιν τῶν Ἀθηναίων καὶ ἐμμονὴν αὐτῶν εἰς τὴν θρησκείαν των.

Οἱ μάντις καὶ μάγοι καταδιωκόμενοι

ἀπνῶς, προεῖπον κακοὺς οἰωνοὺς καὶ τὸν φρικώδη ἐπιθάτατον τοῦ αὐτοκράτορος Βαλεντιίου, ὀλίγον πρὸ τῆς καταστροφῆς του. Ὡστε παρὰ τὰς καταδιώξεις ταύτας, ἢ ἐξάσκῃσις τῆς μαντείας οὐδόλως ἐπαύσατο.

Ἡ σινικὴ σοφία καὶ φιλοσοφία, ἥτις ἦτο θετικὴ, θρησκευτικὴ καὶ ἱστορικὴ, ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ἱερῶν παραδόσεων· ὁ δὲ Ἰνδικὸς πολιτισμὸς ἦτον ἀρχαιότερος, ὡς πλείω σχετιζόμενος τῇ ἀποκαλύψει. Τὸ χαρακτηριστικὸν δὲ σημεῖον τῆς θρησκείας τῶν βραχμάνων, συνίσταται ἐν τῇ στάσει μέρους τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τοῦ θεοῦ καὶ ἐν τῇ δημιουργίᾳ τοῦ ὑλικοῦ κόσμου, διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἐκπτώτων Πνευμάτων, ἵνα διὰ τῆς ἐνσαρκώσεως καὶ μεταναστεύσεώς των ἔλθωσιν εἰς συμφιλίωσιν μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἀπελευθέρωσιν αὐτῶν τελείαν καὶ ἐνωσιν μετὰ τοῦ τελειοτάτου ὄντος.

Οἱ Σῖναι πιστεύουσιν ὁμοίως εἰς τὴν πτώσιν τῶν ἀγγέλων ἐν τῷ οὐρανῷ. Κατ' αὐτοὺς ὁ ὄρατος κόσμος εἶναι εἰς διαρκεῖς σχέσεις μετὰ τοῦ ἀοράτου τῶν αἰτιῶν κόσμου, ὁ δὲ ἄνθρωπος εἶναι ὁ τελικὸς σκοπὸς τῆς ὄρατῆς πλάσεως· τὸ λογικὸν του εἶναι ἀκτίς τοῦ ἀρχεγόνου λογικοῦ, ὁ νοῦς ἀντανაკλᾷ τὴν ἀρμονίαν τῶν δύο θεμελιωδῶν ἀρχῶν, ἢ δὲ σκέψις τοῦ ἀνθρώπου ὑπερβαίνει τὰ ὄρια τῶν οὐρανῶν καὶ τῆς γῆς, οὔσα ἀμέτρητος καὶ τείνουσα πρὸς τὴν ἀνωτάτην πηγὴν τοῦ σύμπαντος.

Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα συνδέεται καὶ κατὰ τούτους, μετὰ ψυχῆς, πεπρόκισμένης ἀπὸ αἰσθήσεις καὶ πάθη· ἐὰν δὲ τὸ πνεῦμα, ἀντὶ νὰ κυβερνᾷ τὰ πάθη, ὑποπέσῃ εἰς τὸν ζυγὸν τούτων, τότε ὁ ἄνθρωπος διαταράσσει τὴν ἀρμονίαν καὶ τὴν ἰσορροπίαν. Απομακρύνεται δὲ τοῦ αἰωνίου κέντρου καὶ τῆς ἀνωτάτης πηγῆς. Τουντεῦθεν ἡ ἀμαρτία. Τὸ ζωικὸν μέρος τοῦ ἀνθρώπου φέρει αὐτὸν εἰς θέσιν νὰ γίνεταί δοῦλος τῶν ἡδονικῶν ἀπολαύσεων.

Ὁ ἄνθρωπος διαρρηξας πᾶσαν σχέσιν μετὰ τοῦ ἰδανικοῦ τῆς οὐρανοῦ σοφίας, ἀπώλεσε τὴν κυριότητα καὶ τὴν βασιλείαν τῆς γῆς καὶ δὲν διατάσσει πλέον τὰ νέφη καὶ τοὺς ἀνέμους. Αἱ δὲ σινικαὶ παραδόσεις λέγουσιν, « Ἐνῷ τὸ ἄσμα τῶν πτηνῶν διέμεινε πανταχοῦ τὸ αὐτό, ὅπως καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ζώου ἐννοεῖται ὑπὸ τοῦ ὁμοίου του, δὲν συμβαίνει τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὸν ἄνθρωπον. Ἡ διαφορὰ τῆς γλώσσης, ἢ ποικιλία τῶν γλωσσῶν ὑποτιθέσθαι

ἀρχεγονον σύγγ'υσιν, πτώσιν, ἐκφυλισμὸν τινα τοῦ ἀνθρώπου.»

Πρὸ τῆς πτώσεως, ὁ ἄνθρωπος διέμενεν ἐντὸς αἰθερίου κήπου, ἐπιπλέων ἀνωθι τῆς γῆς. Ἀπὸ τῆς πτώσεως δὲ, ἢ εἰσοδός του ἐν τῇ διαμονῇ τῆς εὐτυχίας τῷ ἀπηγορεύθη, φρασσομένης τῆς ὁδοῦ· ἢ δὲ στενὰ σχέσεις μετὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐγένετο ἔκτοτε σπανιότερα. Ἐν τούτοις ὁ Θεὸς δὲν ἐγκατέλειπε τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ παρέχει αὐτῷ πάντοτε τὴν ὑποστήριξίν του.

Σινικὰ τις σχολὴ ἰσχυρίζεται, ὅτι αἱ θρησκευτικαὶ καὶ ἠθικαὶ ἀλήθειαι ἀπεκαλύφθησαν τῷ ἀνθρώπῳ ὑπὸ θεῶν ἀπεσταλμένων, ἰδίᾳ ἐν τῇ ἀρχαιότητι. Τουντεῦθεν τὸ λαμπερὸν φῶς, ἢ ζωηρὰ λάμψις, ἥτις ἐφώτισε τὴν ἀπὸ ἀρχαιότητα.

Αἱ Ἰνδικαὶ καὶ σινικαὶ παραδόσεις τῆς ἀρχεγόνου πτώσεως, ἐνέχουσι πολλὴν ἀναλογίαν μετὰ τῆς Βίβλου καὶ τοῦ Κορανίου, διότι ἀπασαὶ ὑποτιθέσθαι σύγγυσιν καὶ ἐκφυλισμὸν τῶν ψυχῶν. Τὸ δὲ πνεῦμα πασῶν τῶν ἐμπνευσμένων θετικῶν θρησκείων, ἀκριβῶς συνίσταται ἐν τῇ ἐπιαναφορᾷ τοῦ πεπτωκότος ἀνθρώπου εἰς τὸν Θεόν. Ἡ δὲ Βίβλος ἀποδέχεται τὴν ἀρχεγονον πτώσιν τῶν πνευμάτων πρὸ τῆς δημιουργίας τοῦ ὄρατου κόσμου. Ὁ δὲ Χριστὸς, ὀμιλῶν περὶ τοῦ διαδόλου, κατὰ τὸν Ἁγ. Ἰωάννην (Κεφ. 8) λέγει: « Ὑπῆρξεν ἀρχῆθεν φονικὸς καὶ οὐδόλως ἐνέμενεν ἐν τῇ ἀληθείᾳ, διότι αὐτὴ δὲν τῷ ἀνήκει. Ὅσακις δὲ ψεύδεται, ὀμιλεῖ ὡς περὶ κτήματός του, διότι εἶνε ψεύστης καὶ πατὴρ τοῦ ψεύδους.»

Αἱ λοιπαὶ τῆς ἀρχαιότητος παραδόσεις ὑποτιθέσθαι ὡσαύτως δύο εἶδη ἀρχεγόνων πτώσεων, τὴν πτώσιν τοῦ ἀνθρώπου οὔσαν συνέπειαν τῆς ἀρχεγόνου πτώσεως τῶν Πνευμάτων ἐν τῷ Οὐρανῷ.

Κατὰ τὰς ἱερὰς παραδόσεις τῶν Περσῶν οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι, ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ ἔπεσαν, διότι ἔδωκαν πίστιν εἰς τὸ ψεῦδος τοῦ Ἀχρημᾶν καὶ τῶν καταχθονίων λεγεῶνων του.

Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ τοῖς Ἕλλησιν. Ἡ καταστροφὴ τῶν Τιτάνων προηγῆθη τῆς ἀνθρωπότητος, προσωποποιούμενης ἐν τῷ Προμηθεῖ. Δὲν ἦτο δὲ ἀφορητὴ ἢ ἀρπαγὴ τοῦ οὐρανοῦ πυρός, ἥτις ἐπέφερε τὰ δεινὰ ἐπὶ τῆς γῆς, καθόσον ἢ ὀλεθρία αὕτη καταστροφὴ ὑπῆρξεν ἐμμεσος καὶ πлагία συνέπεια τουναντίον

ἀποδίδουσι τὴν αἰτίαν ὅλων τῶν κακῶν ἅτινα κατατρέχουσιν τὴν ἀνθρωπότητα, ὅπως ἀναφέρεται καὶ ἐν τῇ Βίβλῳ, εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τῆς γυναικὸς. (Ἡσίοδος, Ἔργα καὶ ἡμέραι στ. 60 κτλ.). Ἡ Πανδώρα εἶναι ἢ προσωποποίησης, τὰ δὲ δεινὰ τοῦ Προμηθεῶς συνδέονται πρὸς τὴν ἐμφάνισιν ταύτης. Μάτην ὁ Προμηθεὺς, ὄν ἐτι ἀθῶος καὶ οὐδόλως ὁ δημιουργὸς τοῦ κακοῦ, δίδει τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ Ἐπιμηθεῖ τὴν συμβουλὴν νὰ μὴ δεχθῆ τὴν ὑπὸ τῶν θεῶν ἀποστελλομένην αὐτῷ γυναῖκα. Δυστυχῶς τὰ θέλητρα τῆς Πανδώρας ἀποτυφλοῦσι τούτον, ἐκ δὲ τοῦ κιβωτίου, ὅπερ αὐτὴ φέρει, ἐκφεύγουσι τὰ καταβαλόντα τὴν ἀνθρωπότητα δεινὰ.

Οἱ μῦθοι οὗτοι ἀνεμορφώθησαν ὑπὸ τῶν νεωτέρων τοῦ Ἡσίοδου ποιητῶν, Αἰσχύλου καὶ ἄλλων. Ὁ δὲ Πλάτων ἀναπτύσσει αὐτοὺς καὶ μᾶς δεικνύει τὸν ἄνθρωπον κυβερνώμενον πρῶτον ὑπὸ οὐρανοῦ δαίμονος, εἶτα ἐγκαταλιπούμενον ὑπὸ τῶν θεῶν, ἀλλὰ διατηροῦντα ἐτι τὴν ἀνάμνησιν τῶν ὠραίων ἡμερῶν, ὡς διπλήθεν ὑπὸ τὸν Κρόνον.

Παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐπίσης εὐρίσκονται τὰ ἀφορῶντα ἴσχη εἰς τὴν συνδιαλλαγὴν τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις συνδιαλλάσει τοὺς ἀνθρώπους, προσωποποιούμενους ὑπὸ τοῦ Προμηθεῶς, μετὰ τῆς Θεοῦ. Καὶ ὄντως οὐδεμία θετικὴ θρησκεία ἀφίνει τοὺς ἀνθρώπους ἐν ταῦτα ἐγκαταλείψεως θέσει. Πρέπει νὰ ἐπανεέλθουν εἰς τὸν Θεόν, τῇ βοήθειᾳ τῶν μεσιτῶν.

Φ. Η.

Η ΝΥΞ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΤΤΕΝΩΝ

Ἦσα εὐχάριστα καὶ δυσάρεστα πράγματα βλέπει τις κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην!

Ἐνδον πενιχροτάτου δωματίου, οὔτινος εἰ σεσαθρωμένοι τοῖχοι μαρτυροῦσι τὴν πενίαν τῶν ἐν αὐτῷ οἰκούντων καὶ ὑπὸ τὴν λάμπην ἀμυδρῶς πως φωτίζουσης λυχνίας, τραγικῆς τις εἰκὼν ὑπεμφαίνεται. Περὶ κοινῆς ἑλᾶς καὶ ξηρᾶς πρᾶξις κἀθηται μία μήτηρ μετὰ τῶν τριῶν μικρῶν τῆς τέκνων, χαριέντων τὴν ὄψιν, ἀλλὰ ἀπαισιωτάτων τὴν μορφήν. Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, καθ' ἣν εἰς ὅλας τὰς οἰκίας βασιλεύει ἡ φαιδρότης καὶ ἡ χαρὰ, καὶ ὅπου ἀφθονα κομίζονται τὰ τρόφιμα καὶ τὰ ὄψα καὶ κρέμανται μετέωροι οἱ ἀμνοὶ καὶ οἱ Ἰνδιάνοι, καὶ ὅλων αἱ

Κεφάλαιον Δ'.

Ο Σέσωστρις και οι Έβραιοι εν Αιγύπτω.— Ιωσήφ και Μωϋσής.— Η έξοδος.— Οι Αίθιοπείς Φαραώ.— Ήθη και έθιμα, εμπόριον και διοικήσεις.

Οι Φαραώ της δεκάτης όγδής δυναστείας έβασιλευσαν όλως ασήμως και αφήκαν τας ύπ' αύτων κατεχομένας ασιατικές επαρχίας ν' αποτινάξωσι τον ζυγόν.

ΡΑΜΕΗΣ Η ΣΕΣΩΣΤΡΙΣ

Ο Ραμοής ύπήρξεν ό ιδρυτής της δεκάτης έννάτης δυναστείας. Ούτος πιστεύεται, ότι ήτο σημίτης κατορθώσας να υποκλέψη την διαδοχήν των πριγκίπων της δεκάτης όγδής δυναστείας. Ο δέ υίός αύτου Ραμοής ό Β' συνεφιλώσε την φυλήν του μετά της των αρχαίων αιγυπτίων βασιλέων, νυμφευθείς μάάλιστα γυναίκα εκ του αίματος των Θουθμέ και Αμενοφή.

Ο Ραμοής ούτος είναι μάλλον γνωστός ύπό τόν όνομα Σέσωστρις, όπερ τώ έδωκαν οι Έλληνες, ύπήρξε δέ ό Αλέξανδρος των Φαραώ, διότι τα θαυμάσια αύτου κατορθώματα διέμειναν έσαεί εις την μνήμην των λαών. Έπανέκτησε την Συρίαν, ύπέταξε την γήν του Χαναάν, την Φοινίκη, την

Μεσοποταμίαν και δή την νήσον της Κύπρου, όπερ αποδείκνυσιν, ότι ού μόνον στρατόν λαμπρόν είχαν, αλλά και στόλον σεβαστόν.

Ο Σέσωστρις ύπήρξε και μέγας αρχιτέκτων. Κατεσκεύασε ναούς, άνάκτορα και θαυμάσια μωσαλλεία, ένθα συνεσώρευσε τον παρά των ήττηθέντων παρ' αύτου λαών αφαιρεθέντα χρυσόν και άκοδόμησε την μεγάλην αίθουσαν του ναού "Αμμωνος, ήτις θεωρείται μεγαλοπρεπέστατον έργον, και ή όποία έγένετο αποκλειστικώς διά θεούς και γίγαντας. Έκατόν τριάκοντα τέσσαρες στύλοι κολοσιαίων ύψους και δυνάμεως έβάσταζον την εκ μεγάλων όγκολίθων όροφήν της. Οι στύλοι ούτοι έφερον άνθη γεγλυμμένα θαυμασίας τέχνης, οι δέ της δεξιάς και άριστεράς σειράς έφερον θυρίδας, δι' ών εισήρχετο τόν φώς του ήλιου. Όποία όμως ύπήρξεν ή λαμπρότης της ένδόξου ταύτης βασιλείας του Ραμοή-Σεσωστρίδος εν Αιγύπτω, ήτις δέν διήρκεσεν όλιγώτερον των 77 ετών! Άπειροι θησαυροί και πλούτη συνέρρευσαν τότε εν Θήβαις και ών τόν εκπαγλόν εξέπληξε τους Έλληνες, οτινες αναφέρουσιν, ότι ή πρωτεύουσα αύτη των θηβαίων δυναστειών είχαν εκατόν κύλας, εξ εκάστης της όποίας ήδύναντο να διελθωσι χιλιάδες ένόπλων άνδρών. Τοϋτο άμρισθητέϊται την σήμερα, μη ύπαρχούσης ουδεμιιάς πλέον τοιαύτης θυρας πρός μαρτυρίαν, πλην είναι βέβαιον, ότι αι Θήβαι αύται μετά της πλησμότης των ναών της, άνακτόρων, κήπων, πλατειών κτλ. κατείχε πολύ μεγάλην έκτασιν. Ο πληθυσμός της όμως ήτο όλιγώτερος της Μέμφιδος, καθόσον, εάν αι Θήβαι ύπήρξαν ή πόλις των απολαύσεων και των διασκεδάσεων των βασιλέων Φαραώ, ή Μέμφις διέμεινε τόν κέντρον όλου του εμπορίου της κοιλάδος του Νείλου.

Όλιγον βορειότερον της αρχαίας Μέμφιδος, ήτοι του συγχρόνου Καίρου, ή στενή κοιλάς του Νείλου έξετεινέτο εις ευρύ τρίγωνον, όπερ οι αρχαιο γνώμασαν τόν Δέλτα. Η εύφροωτάτη δέ αύτου γή παρήγαγεν ιδίως πολλούς δημητριακούς καρπούς και διέτρεφεν άφθονα ποίμνια. Διά τοϋτο ό λιμήν της Μέμφιδος ύπήρξεν ή μεγάλη αποθήκη και τόν κέντρον του εμπορίου μεταξύ των βορείων και των νοτιέων επαρχιών του βασιλείου των Φαραώ.

Πρός τόν τέλος της δεκάτης έννάτης δυναστείας έγένετο ή περίφημος έξοδος των Έβραίων, οτινες ήσαν νομάδες εξ Ασίας, έγνατεστημένοι εν Αιγύπτω και οτινες έπαιζον σπουδαϊόν μέρος εν τή κοιλάδι του Νείλου. πριν ή συνταχθώσιν εις άνεξάρτητον έθνος. Έλέγοντο δέ Ίβρεϊς και ύστερον Έβραϊοι και μετά ταϋτα Βένι-Ίσραήλ, ήτοι υίοι του Ίσραήλ.

Οι Ίσραηλίται ούτοι είχαν στήσει τας σκηνάς των εις τας παραλία του Περσικού κόλπου και ειτα έκδιωχθέντες διηυθύνθησαν πρός ανατολάς ύπό την οδηγίαν του Αβραάμ, κατακλύσαντες την Συρίαν. Μέρος αύτων ένεκατίστη εν τή γή του Χαναάν, έτεροι δέ τή μεσολαβήσει του Αβραάμ παρά τώ Φαραώ έλαβον παρά τούτου ζώα και γαλας και διέμειναν εν Αιγύπτω. Ούτω οι πρόγονοι του Μωϋσέως ίδρυσαν την πρώτην κατοικίαν των πρός τόν ανατολικόν μέρος του Δέλτα, νοτόθεν της λίμνης Μεγάλης.

(Έπεται συνέχεια).

ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ

Ήτον ήμέρα φθινοπώρου.

Ο ούρανός ήτο συνεφώδης και ψυχρός, τὰ φύλλα των δένδρων απέσπώντο άφ' έαυτών εκ των δένδρων, όλως ξηρώς και μηχανικώς, μεταφερόμενα δέ πού και πού ύπό του άνέμου σποραδικώς πνέοντος και αιφιιδίως μετά υποκόφου γδούπου πίπτοντα επί του έδάφους, των στεγών ή τους τείχους, έτάρασσον τας σκέψεις των διαβαινόντων και ύπενθύμιζον τόν έρχόμενον χειμώνα.

Άλλ' ένψ ή φύσις έχώρει εις τόν έργον της και άπεκάλυπτε την γυμνότητά της, εις τας όδους τούναντιόν της πόλεως ή κινήσεις των ανθρώπων ήτο ζωηροτέρα και αι θυρίδες των κταστημάτων έποικίλλοντο μετά πλείονος λαμπρότητος και καλλωπισμού. Όλοι οι έμποροι έστόλιζον αύτας μετά των νέων έμπορευμάτων του συρμού της εποχής.

Και πόσοι άναστεναχμοί Κυριών και βλέμματα γλυκά δέν έξετοξέουοντο πρός τας ώραϊα άντικείμενα των βιτρινών!

Η Μαγδαληνή Φεριέρ, σύζυγος νέου καλλιτέχνου και διασήμου γλύπτου, Γουλλιέλμου Κ... ήτον εκ των γυναικών εκείνων, αίτινες παρασύρονται από την μόδαν και ήγνύει πάντοτε να ένδύεται και καλλωπίζεται, όπως αι πλούσιαι Κυρίαϊ των Παρισίων. Είχεν άλλως τε δικαίον, διότι ήτον ώραϊα, εύφυης και κομφοπρεπής. Γνωρίζουσα εκτός τούτου πόσον οι νέοι στολισμοί της εποχής ήρμοζον εις την καλαισθησίαν και ώραϊότητά της, περιώριζε τας λοιπάς οικονομίας της, όπως έξαρμίστη εις την προμήθειαν των απαιτούμενων πρός καλλωπισμόν της μέσων. Έκαμνε τὰ αδύνατα δυνατά, διά να μη στερηθή του συρμού των απαιτήσεων.

Κατά την ήμέραν λοιπόν ταύτην του Όκτωβρίου, αφού έκαμνεν ένα γυρον εις τὰ βουλευάρτα και παρετήρησε καλώς τὰ έντός των βιτρινών

έκτεθειμένα νέα έμπορεύματα και είδη, επέστρεφεν οικείω όλως σύννου και στενοχωρημένη, συλλογιζομένη, ότι την φοράν ταύτην δέν θα ήδύνατο να προμηθευθή, έλλείψει των απαιτούμενων χρημάτων, τὰ λίαν αδρώς έξαγοραζόμενα άλλως τε πάντοτε πλούσια του στολισμού της άντικείμενα.

Ο Γουλλιέλμος παρατήρησας την κατηφή στάσιν της συζύγου του και όπως άποφύγη νέαν έκρηξιν οικογενειακής θυέλλης, έλαβεν εις τὰ γόνατά του την μικράν Αλικην, τετραετή κόρην των και ήρξατο μετ' αύτης να παίξη και γελά, έως ότου έτοιμασθή τόν άναμενόμενον γευμά των.

Μετ' όλίγον και οι τρεις εκάθησαν περίξ της τραπέζης, όλως σιωπηλώς. Ευκόλον δέ ήτο να έννοήση τις, ότι επέκειτο καταγίς εν τώ οικώ.

Η Μαγδαληνή δέν άπεφάσιζε να όμιλήση πρώτη και περιέμενε την περίστασιν ν' αρχίση όμιλίαν ό σύζυγός της, όστις άφ' έτέρου άπέφυγεν επιτηδείως να δώση άφορμήν.

Επί τέλους ή Μαγδαληνή ήναγκάσθη πρώτη να λύση την σιωπήν.

— Γουλλιέλμε!... άνέκραξε μετά βεβιασμένου ύφους και εισίωπησης.

Ο σύζυγος έταπεινώσε την κεφαλήν, άφου την παρετήρησεν επ' όλίγον και δέν άπήνησε τίποτε, γνωρίζων εκ των προτέρων τας άδυνάτους απαιτήσεις της συμβίου του. Όπως δέ μη δώση παρεξήγησιν εκ της σιωπής:

— Τι θέλεις; ήρώτησε.

— Πότε θα μου πάρης τόν επανωφόριον, τόν όποϊον μου ύπεσχέθης πρὸ τόσου καιρού; τώ λέγει.

— Όταν ειμπορέσω, αγαπητή μου.

Και αύτη προσέθηκεν επιμόνας:

— Και πότε θα ειμπορέσης;

— Ο Γουλλιέλμος ύψωσε τους ώμους.

— Σεύρω γώ; άπήνησε.

Και σχεδόν ταυτοχρόνως:

— Μου κάμνεις την χάριν, τή λέγει, να μη με σκοτίζης τόσο πολύ διά τόν επανωφόριόν σου; Η Μαγδαληνή αύτὸ έπερίμενε και έγερθήσα:

— "Α! τώ λέγει, όλως έξαλλος, να μη σε σκοτίζω, λοιπόν, διότι σου ζητώ εν πράγμα της ανάγκης, άπαραίτητον!... Και δέν βλέπεις, ότι κρούω και δέν έχω να φορέσω τίποτε; με τοιούτον χειμώνα; αλλά ξεύρω, δέν σ' ένδιαφέρει.

— Γνωρίζω τί θα μου ψάλλεις πάλιν και δι' αυτό σου είπα να μη με σκοτίζης, τή άπαντῶ εκείνος ήσύχως. "Οτι ειμπορώ κάμνω. Και τί θα στοιχίση αύτὸ τόν επανωφόριον;

— Διακόσια φράγκα. Δέν είναι δυνατόν ή σύζυγος του καλλιτέχνου να φορή πρόστυχον.

— Πολύ καλά, προσέθηκεν ό Γουλλιέλμος, κάπως άποφασιστικώς, άμα κερδίω από καμμίαν νέαν έργασίαν μου, θα σου τόν πάρω. "Οστε μη όμιλώμεν πλέον περι τούτου.

Ἐνῶ δὲ τὴν ἑλαβὸν ἀμφότεροι εἰς τὰς χεῖρας.
— Δὲν ἔχω τίποτε, τοῖς λέγει, μὴ κλαίετε, οὔτε θ' ἀρρωστήσω πλέον.

— Μὰ τί εἶχες; τί ἠσθάνεσο; τὴν ἠρώτησε τότε ὁ πατήρ.

— Τίποτε, τίποτε, τοῖς ἀπαντᾷ ἡ Ἀλίκη, ἀλλὰ δὲν θὰ μαλώνετε πλέον, ἡ καρδιά μου ἐπιάσθηκε, δὲν ἔχω τίποτε, τώρα ὅπου σὰς βλέπω ἡσυχούς, εἶμαι καλά.

Ὁ Γουλιέλμος καὶ ἡ Μαγδαληνὴ ἀνετριχίασαν εἰς τὰς λέξεις ταύτας καὶ τῆ ὑπεσχέθησαν ὅτι θὰ ζῶσι τοῦ λοιποῦ ἐν ἀρμονίᾳ. Ἀμφότεροι δὲ ἐκ τῆς μεγάλης συγκινήσεως δὲν εἶπον τίποτε μεταξὺ των, ἀλλὰ προσεπάθησαν νὰ μὴ διώσιν πλέον ἀφορμὴν ἐρίδων.

Ἡ δὲ Ἀλίκη μετέβαινε ἀπὸ τοῦ ἐνὸς τὴν ἀγκάλην εἰς τοῦ ἑτέρου καὶ πάντες εἶδον εὐτυχιστέρους ἡμέρας.

Ροῦς.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ

Ὁ ἄνθρωπος τυγχάνων ἀπανταχοῦ τῆς γῆς παρών, τὸ δὲ γένος αὐτοῦ ὦν φύσει καὶ εἰδικότητι κοσμοπολιτικόν, συνεδυσάθη με ὄλας τὰς κράσεις τῆς ἀτμοσφαιρας καὶ ὄλα τὰ κλίματα. Συναντᾷ τις αὐτὸν εἰς τοὺς κόλπους τῶν καυστικῶν πεδιάδων τῆς διακεκαυμένης ζώνης καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν κλυπτόντων τοὺς πολικοὺς τόπους πάγους.

Ἐπολογίζουσι κατὰ προσέγγισιν τὸν ἀριθμὸν τῶν ζώντων ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς εἰς χίλια ἑκατομμύρια.

Ἀριθμοῦσι τρεῖς γενεὰς ἀνά αἰῶνα, εἰς ὧν ἐκάστη ἐκ 33 ἐτῶν. Ὑποτιθεμένης δὲ τῆς υπάρξεως τοῦ κόσμου ἀπὸ τοῦ 5,829 ἔτους π. Χ. ὑπῆρξαν μέχρι τῆς σήμερον 175 γενεαί, ὧν 55 μ. Χ.

Ἐπὶ χώρου, ἐφ' οὗ ζῆ εἰς ἄνθρωπος ἐν Ἰρλανδία καὶ Σιβηρία, ζῶσιν 3 ἐν Νορβηγία, 14 ἐν Σουηδία, 36 ἐν Τουρκία, 52 ἐν Πωλωνία, 63 ἐν Ἰσπανία, 99 ἐν Ἰρλανδία, 114 ἐν Ἑλβετία, 127 ἐν Γερμανία, 152 ἐν Ἀγγλία, 192 ἐν Ἰταλία, 224 ἐν Ὀλλανδία καὶ 1103 ἐν Μελίτη.

Οἱ ἄνθρωποι ὁμιλοῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς 3,064 διαλέκτους. Κατὰ δὲ τὸν Γερμανὸν καθηγητὴν Adelung, 587 ἐν Εὐρώπῃ, 237 ἐν Ἀσία, 276 ἐν Ἀφρικῇ καὶ 1264 ἐν Ἀμερικῇ, εἰς ὧν ἡ Γαλλικὴ καὶ ἡ Ἀγγλικὴ εἶναι αἱ μάλιστα ἐν χρῆσει.

Οἱ ἄνθρωποι πρεσβεύουσι πλέον τῶν χιλίων θρησκειῶν καὶ αἱρέσεων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ χριστιανικὴ καὶ μουσουλμανικὴ εἶναι αἱ κυρίως ἐξηπλωμένα.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν εἶναι σχεδὸν ἴσος. Διότι, εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἐπὶ 40 παιδίων γεννῶνται τὰ 21 ἄρρενα, ἀλλ' ἐν τῇ πρώτῃ ἡλικίᾳ ἐπὶ 40 παιδίων ἀποθνήσκόντων, τὰ 21 εἶναι ἄρρενα, ὥστε ἐν τῇ ἐφῆβῳ ἡλικίᾳ ὑπάρχει ἰσοζυγία. Τὸ τέταρτον τῶν κατοίκων μιᾶς χώρας κατοικεῖ τὰς πόλεις, τὸ δὲ ὑπόλοιπον τὰς ἐξοχάς.

Ἡ μέση ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὸ τρίτον ἐνὸς αἰῶνος ἤτοι 33 ἐτῶν. Εἰς τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα οὖβεται μία γενεά.

Ἐκ τῶν γεννημένων ἀνθρώπων τὸ τέταρτον ἀποθνήσκει πρὸ τῶν 7 ἐτῶν, τὸ ἡμισυ πρὸ τῶν 17. Κατὰ συνέπειαν τὸ ἡμισυ τῶν ἐπιζόντων ἀνθρώπων ἀπολαμβάνει εὐτυχήματος, οὔτινος στερεῖται τὸ ἕτερον ἡμισυ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἴδου πίναξ πολὺ ἀκριβὴς τοῦ ἀνθρωπίνου βίου.

Ἡλικία	ἀριθ. ἐτῶν	Ἡλικία	ἀριθ. ἐτῶν
1	—	33	60
2	—	38	70
3	—	40	75
4	—	41	80
6	—	42	85
7	—	42	90
9	—	41	95
10	—	40	96
20	—	33	97
30	—	28	98
40	—	22	99
50	—	17	100

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω πίνακος βλέπομεν, ὅτι αἱ τύχαι τῶν πιθανοτήτων τῆς ζωῆς αὐξάνουσι ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ δεκάτου ἔτους, ὅτε ἡ θνησιμότης ἀποβαίνει λιαν ἀσθενῆς. Ἡ πιθανότης αὐτῆς ἐλαττοῦται ὀλίγον κατ' ὀλίγον μέχρι τοῦ ἐξηκοστοῦ ἔτους, ἀλλ' ἐντεῦθεν μέχρι τοῦ ἑκατοστοῦ, ἡ μείωσις εἶναι λιαν ἀξιοσημείωτος, ὅση μᾶλλον πλησιάζομεν τὸν ἑκατοστόν ἀριθμὸν, σύνθητες τέρμα τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου τῆς ζωῆς.

Ἐπὶ 10,000 ἀνθρώπων, εἰς μόνον φθάνει τὴν ἡλικίαν τῶν 100 ἐτῶν. Ἐπὶ 100 δὲ μόλις 6 φθάνουσι τὸ 60 ἔτος. Εἰς δὲ ἐπὶ 500 τὸ 80.

Ὑπολογίζοντες τὸν ἐπὶ τῆς γῆς ἀριθμὸν τῶν κατοίκων εἰς χίλια ἑκατομμύρια, ἀποθνήσκουσι κατ' ἔτος 33,333, 333.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Τρόπος τοῦ γράφειν ἄνευ γραφίδος.

Ἐντιμὸς τις βιομήχανος εἶχε δημοσιεύσει πρὸ τινος εἰς τὰς παρισινὰς ἐφημερίδας τὴν ἀκόλουθον ἀγγελίαν:

«Δι' ἐνὸς γράφου ἀποστέλλεται παντὶ τῷ αἰτούντι ὁ τρόπος τοῦ γράφειν ἄνευ γραφίδος καὶ μελάνης.»

Πᾶς δὲ ἀγοραστὴς ἐλάμβανε ταχυδρομικῶς ἀμέσως τὴν ἀκόλουθον ἀξιοσημείωτον καὶ λακωνικὴν ἀπάντησιν.

«Γράψατε μὲ μολυβδοκόνδυλον!»

Ἦδῃ δὲν πρόκειται νὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν ἐνδιαφέρουσαν ἀστειότητα τοῦ παραδόξου ἐκείνου ἐμπόρου, ἀλλὰ τούναντι νὰ ὑποδείξωμεν τοῖς συνδρομηταῖς ἡμῶν ἐνταῦθα νέαν πραγματικὴν γραφίδα, ἣτις ἐνέχει πάσας τὰς ἐπιθυμητὰς ιδιότητας καὶ δὴ τὴν οἰκονομίαν, διότι δὲν στοιχίζει ἀπολύτως τίποτε καὶ τὸ περίεργον, ὅτι αὐτὴ ἡ φύσις εἶναι ἐκείνη ἣτις παρέχει τὰ μέσα πρὸς τοῦτο, ὡς θὰ ἴδωμεν παρακατιόντες.

Τὴν νέαν ταύτην γραφίδα μας δὲν θὰ ἀναζητήσωμεν οὔτε ἐν τῷ ὀρυκτολογικῷ βασιλείῳ, ὅπερ μᾶς προμηθεύει τὰς μεταλλικὰς γραφίδας, οὔτε ἐν τῷ ζωικῷ βασιλείῳ, ὅπερ μᾶς παρέχει τὰς πτηνολογικὰς τοιαύτας, αἵτινες φεῦ! πρὸς μεγίστην λύπην τινῶν εἰσι θιασωτῶν τῶν τοιοῦτου εἶδους γραφίδων ἐξηφανίσθησαν ἤδη ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, ἀλλὰ θὰ τὴν εὐρωμεν ἐν τῷ φυτικῷ βασιλείῳ ἄνευ οὐδεμιᾶς βιομηχανικῆς προπαρασκευῆς, ὅπως αὐτὴ ἡ φύσις τὰς παράγει διὰ τῶν δένδρων.

Ἡ γραφὴς μας αὕτη, ἣτις ἀνεκαλύφθη ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐκλήθη ἐπὶ τὸ φυσικώτερον γράφισ τοῦ Ροβινσῶνος, οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ αὐτὸ τὸ διπλοῦν φύλλον τῆς πεύκης, ὅπερ ἔχει χρῶμα ὠραῖον πράσινον βαθύ, εἶναι λεπτόν καὶ μακρόν ὡς βελόνη, ἡ δ' αἰχμὴ του ὁμοιάζει πρὸς τὰς αἰχμὰς τῶν συνήθων γραφίδων καὶ καταλήγει πρὸς μικροὺς φαίους ἀπεσκληρημένους βελονοειδῆς δυναχας.

Ἐὰν ἐκ τοῦ πλησίον παρατηρήσητε καλῶς κλάδον πεύκης, θὰ ἴδητε ὅτι αἱ καρφίδες αὐταὶ σταθε-

ρῶς συνεχόνται δύο πρὸς δύο καὶ ἂν θέσητε αὐτὰς ἀντιστρόφως διὰ τῆς πλάτης, τὰ ἄκρα τῶν δύο αὐτῶν αἰχμῶν θὰ συναντηθῶσιν ἐπακριβῶς ἕνεκα τοῦ ὁμοιομορφοῦ αὐτῶν μήκους εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον. Πρὸς τοῦτοις θὰ παρατηρήσητε, ὅτι ἐκάστη τῶν βελόνων κέκτηται ἐπιμήκη λεπτοτάτην κοιλότητα διὰ τῆς συναντήσεως δὲ, ὡς εἶπομεν, δύο τοιούτων, ἐφαπτομένων διὰ τῶν ἄκρων των, σχηματίζεται μεταξύ αὐτῶν κυλινδρικόν τι κενόν, ὅπερ διήκει καθ' ὅλον τὸ μήκος.

Ὅστε ἐὰν λάβωμεν ἐκ τοῦ κλάδου ἐν φύλλον, ὅπερ φέρει δύο βελόνας, ὡς δεικνυταὶ ἐν τῷ 1 σχήματι τῆς εἰκόνας μας καὶ δέσωμεν αὐτὰς διὰ λεπτῆς κλωστῆς πλησίον τῶν ἄκρων, ὡς φαίνεται ἐν τῷ 2 σχήματι, ἀποτελούμεν ἀμέσως τὴν γραφίδα μας, ἣτις φέρουσα δύο λεπτοτάτας αἰχμὰς, ὡς ὄλαι αἱ συνήθεις μεταλλικαὶ καὶ μὴ γραφίδες, εἶναι ἐτοιμὴ καθ' ὄλα πρὸς γραφήν.

Ὅτε κονδυλοφόρον δὲ, ἂς τοποθετήσωμεν τὴν γραφίδα μας ἐντὸς λεπτοῦ καλάμου, οἰοῦδηποτε εἶδους, ἀρκεῖ νὰ προσαρμόζεται καλῶς, ἀφύοντες τὰς αἰχμὰς νὰ ἐξέχουν κατὰ ἐν ἑκατοστόμετρον περίπου, ὡς δεικνυσιν τὸ 3ον σχῆμα τῆς εἰκόνας μας καὶ θὰ ἔχωμεν πλήρη καὶ ἀνελλιπὴ πρὸς γραφήν γραφίδα.

Ἐὰν ἀφήσητε τὴν γραφίδα ταύτην ἐν τῇ μελάνῃ ἐπὶ τινα χρόνον καὶ πληρωθῇ τοιαύτης, δύνασθε νὰ γράψητε 20 ἔως 25 γραμμὰς, χωρὶς νὰ λάβητε ἀνάγκην συχνάκις νὰ τὴν βυθίσσητε ἐν τῇ μελάνῃ.

ΟΛΙΓΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Τὸ νὰ γνωρίζῃ τις πῶς αἱ ὑποθέσεις ἐνὸς Κράτους ἢ ἐνὸς οἴκου ἔδει νὰ βαίνωσιν, εἶναι ἴδιον ἀνδρὸς νοήμονος καὶ ἐναρέτου.

Τὸ νὰ γνωρίζῃ δὲ τις πῶς ἦττον βαίνουσιν, ἴδιόν ἐστι πεπειραμένου καὶ πολυασχόλου. Καὶ τὸ νὰ δύναται τις νὰ μεταβάλλῃ ταύτας ἐπὶ τὸ βέλτιον, εἶναι κατόρθωμα ἀνδρὸς εὐφυοῦς καὶ μεγαλοπράγμονος.

Ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἰσότης οὐδαμοῦ ἀπαντῶνται· δὲν ὑπάρχουσιν οὔτε ἐπὶ γῆς, οὔτε ἐν οὐρανῷ. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἀστέρες δὲν εἶναι ἴσοι· ὁ εἰς εἶναι μεγαλειότερος καὶ λαμπρότερος τοῦ ἄλλου.

Οὐδεὶς αὐτῶν δύναται νὰ κινήθῃ ἐλευθέρως· πάντες ὑπέκουσιν εἰς νόμους διαγεγραμμένους, εἰς νόμους σιδηροῦς... Ἡ δουλεία ὑπάρχει καὶ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς.

Ὅσάκις ἡ δραστηριότης τῆς ψυχῆς ἀποκοιμίζεται εἰς τοὺς ἀχανεῖς ρεμβασμούς τῆς ἐλπίδος, ἢ ἀνὰ χεῖρας ἐργασία φαίνεται ἐπαχθῆς εἰς τὸν πιστεύοντα, ὅτι δύναται νὰ ἐπαναπαύηται εἰς τὸ μέλλον. Ἄλλ' εὐθὺς ἄμα ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἡ θεὰ τῆς εὐτυχίας, συγκεντρώνει τὰς δυνάμεις του πάσας καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τῆς δυστυχίας του, βίπτεται εἰς νέας τύχας.

Ὁ Θεὸς ἔκαμε ξανθὰς τὰς γυναῖκας τῆς Ἀρκτου θέλων νὰ παρηγορήσῃ τοὺς τόπους ἐκείνους, διότι τοῖς ἐστέρησε τὸν ἥλιον.

κρημονῶ, θὰ τοῖς ἔλεγόν: «Προσοχή!» Λοιπόν, καὶ ὑμᾶς βλέπω εἰς κίνδυνον, ἀνάγκη ὄθεν νὰ σᾶς εἶπω: «Προσοχή!»

— Ἄλλά, διατί... Κυρία;

— Εἶναι ἀπλούστατον: Μὲ συνητήσατε εἰς ἓνα χορὸν, σᾶς ἤρσα καὶ ἤρχισατε ἔρωτα.

— Εἶναι ἀληθές, ὦστε;

— Ὄστε, «Δὲν μὲ ἀγαπᾶτε! Διότι ὅσον ἐπιτόλαιον καὶ ἂν ὑποτεθῆ τὸ πάθος σας, πάντοτε θὰ πάσχετε. Διατί λοιπὸν ἀνωφελῶς;»

— Σεῖς, λοιπὸν, ποτὲ δὲν θὰ μὲ ἀγαπήσετε;

— Ὅχι... ναί... δὲν γνωρίζω. Πιθανὸν νὰ σᾶς ἀγαπήσω, ἀλλὰ νὰ ἦμαι πεπεισμένη περὶ τῆς σταθερότητός σας;

— Πεπεισμένη περὶ τοῦ ἔρωτός μου! Ἄλλ' ἐγὼ σᾶς λατρεύω, κυρία. Ἀφ' ὅτου σᾶς συνήτησα, δὲν ζῶ πλέον.

— Καὶ δὲν τρώγετε πλέον καὶ δὲν κοιμάσθε πλέον... τὸ γνωρίζω, ναί, τόσοι καὶ τόσοι μοὶ εἶπον τὰ ἴδια.

— Ἐγὼ ὅμως σᾶς λέγω τὴν ἀλήθειαν.

— Καὶ ἐγὼ σᾶς πιστεύω. Θὰ ἦσθε δὲ ποταπός, ἐὰν δὲν τὸ ἐλέγετε, μάλιστα ἄφρων πολὺ, καθότι, ἐὰν ἦσθε βέβαιος, θὰ ἐπαίξετε κάκιστον παιγνίδι εἰς τὸν ἑαυτὸν σας, λαμβάνοντες γυναῖκα ἐν γνώσει, ὅτι δὲν τὴν ἀγαπᾶτε.

— Ἄλλ' ἀφοῦ εἶμαι βέβαιος;

— Ὅχι, φίλε μου! πιστεύετε, ὅτι εἶσθε βέβαιος καὶ τίποτε περισσότερον.

— Πρὸς Θεοῦ! πῶς νὰ σᾶς καταπέισω;

— Ὁφείλετε νὰ μὲ καταπέισετε.

— Ἄλλὰ πῶς, πῶς; λέγετε.

— Καὶ μήπως ἐγὼ τὸ γνωρίζω; Οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι κύριοι ἔκαμαν κυριολεκτικῶς τρέλλας, ἕκαστος κατὰ τὸν χαρακτήρα του. Καὶ ὅμως εἶμαι βεβαία, ὅτι οὐδεὶς μὲ ἀγαπᾶ, ἢ κάλλιον ὅπως θέλω ἐγὼ νὰ μὲ ἀγαποῦν.

— Λοιπὸν, τί νὰ πράξω ἐγὼ τότε;

— Ἄ! αὐτὸ τὸ ἀγνοῶ. Θὰ ἐχρηιάζετο ν' ἀποδείξετε, ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε δι' οἰαδήποτε πράξεως, ἐν τῇ ὁποίᾳ νὰ διαβλέπω ἐγὼ τὴν ἀληθῆ σας ἀφοσίωσιν. Σᾶς εἰδοποίησα, νομίζω, ἐγκαίρως, ὥστε ἔχετε τὸ ἐλεύθερον ἤδη ν' ἀναχωρήσετε μὲ τὸ πρῶτον τραῖνον διὰ Παρισίους, ὅπερ ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σας θὰ ἔσπευδον νὰ πράξω.

— Ἄ! ὄχι, Κυρία—διέκοψεν ὁ Ἰωάννης.—

Ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ, σᾶς λατρεύω καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ ὑποφέρω χιλιάκις παρ' ὅσον τώρα. Θὰ δοκιμάσω καὶ τὸ ἀδύνατον, ὅπως ἀποκτήσω τὸν ἀδάμαντα, τὸν ὁποῖον μοὶ ἀρνεῖσθε.

×

Ὁ νέος ἐτήρησε τὸν λόγον του. Ἦρξισεν δι' ἐπιστολῆς μακροσκελοῦς καὶ συμπαθοῦς, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἔκλειε τὴν ψυχὴν του ὅλην. Μάταιος κόπος! Ἡ Σουσσάννα τῷ ἀπήνησεν εὐγενῶς, πα-

ριστώσα ἐκυτὴν λυπημένην ἐκ τῆς θέσεώς του, πλὴν παρακινῶσα αὐτὸν νὰ παραιτηθῆ τοῦ ἀνεκτελέστου αὐτοῦ συνοικεσίου. Τὸ παράδοξον αὐτοῦ πλάσμα δὲν τὸν ἀπέκρουε. Δοθείσης παρ' αὐτοῦ τῆς ὑποσχέσεως, ὅτι δὲν θὰ τῇ ἀνέφερε πλέον περὶ ἔρωτος, διετήρει μετ' ἐκείνου, ὡς καλὴ φίλη, ἀλληλογραφίαν. Ἐν τούτοις ἀνυπομόνως ἀνέμενε τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ τῇ ἀπεδείκνυεν ἀποτελεσματικῶς τὴν ἀφοσίωσίν του.

Ἡμέραν τινὰ ἤλπισεν, ὅτι θὰ τὸ ἐπετύγχανε. Συνέβη δὲ βροχεράν τινα πρωίαν νὰ σώσῃ τὴν Σουσσάνναν, ἥτις ἀπομακρυνθεῖσα ἀνοήτως τῆς ὁχθῆς, ἐμέλλε νὰ πνιγῆ· αὐτὸς δὲ ἐπίσης μετὰ κινδύνου ἐσώθη, ὡς ἐκ τούτου ὁ ἔμεινε κληνῆρης περισσοτέρας ἡμέρας. Μόλις δὲ ἠσθάνθη ἑαυτὸν καλλίτερα, ἔσπευσε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ.

— Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, φίλε μου, τῷ εἶπε, τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρά της. Ἐκινδυνεύσατε διὰ νὰ μὲ σώσητε.

— Ἐπραξα ἄλλως τε τὸ καθήκον μου; ἀπήνησεν ὁ Ἰωάννης μὲ φωνὴν πνιγομένην.

— Βεβαίωτατα, τὸ καθήκον σας καὶ ἐδείχθητε γενναῖος πρὸς με, ὡς ἠθέλετε τὸ πράξει καὶ δι' οἰονδήποτε ἄλλο πρόσωπον.

— Ἀκριβῶς, ἐψιθύρισε ὁ νέος, παραχθεις. Καὶ ἀναχωρῶν ἐξηκολούθησεν ἐνδομύχως: «Τὸ νὰ ριφικινδυνεύσω τὴν ζωὴν μου καὶ αὐτὸ ἀκόμη δὲν εἶναι ἐκδήλωσις ἔρωτος; Δὲν ἔχει ὅμως καὶ ἄδικον ὁ παράδοξος αὐτὸς χαρακτήρ. Τὸ ἴδιον θὰ ἔπραττον, ἐὰν ἐπνίγετο οἰαδήποτε ἄλλη.»

×

Μετὰ τινὰ χρόνον, ὁ Ἰωάννης κατώρθωσε νὰ πληροφορηθῆ, ὅτι πολλὰ ἐλέγοντο εἰς βάρος ἐνὸς συμβολαιογράφου, ὅστις διεχειρίζετο ἅπασαν τὴν περιουσίαν τῆς Σουσσάννας, ἀνερχομένην εἰς δύο ἑκατομμύρια. Καὶ ἔσπευσε νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ περὶ τούτου. Ἐκείνη δὲ τῷ ἀπήνησεν, ὅτι εἶχε πλήρῃ τὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ ἀξιοπρεπὲς αὐτὸ ἄτομον. Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ὁ νέος ἔμαθεν θετικῶς ὅτι, «τὸ ἀξιοπρεπὲς αὐτὸ ἄτομον» εἶχε χάσει σπουδαία ποσὰ εἰς τὸ χαρτοπαίγιον. Ἡτοιμάζετο νὰ εἰδοποιήσῃ ἐκ νέου τὴν Σουσσάνναν, ὅτε τῷ ἦλθεν ἡ εἶδησις, ὅτι ὁ ἀξιόλογος συμβολαιογράφος ἔφυγε κρύφα, ἀφήσας παθητικὸν περιπόου δέκα ἑκατομμυρίων. Ἡ Σουσσάννα ἦτο κατεστραμμένη. Ὁ δὲ Ἰωάννης τότε δὲν ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν καὶ ὑπῆγεν εἰς ἐπίσκεψίν της.

— Βλέπετε, ὅτι δὲν ἠπατήθη, κυρία; Ὁ συμβολαιογράφος σας ἔφυγε κρυφίως.

— Ὁ! Θεέ μου! Εἶναι ἀληθές.

— Ἐν τούτοις μὴ φοβεῖσθε, καθότι ἔλαβον ἐγκαίρως τὰ προφυλακτικὰ μου μέτρα. Ἡ προχθεσινὴ ἀπουσία μου δὲν εἶχε ἄλλο σκοπὸν. Μαντεύσας, ἢ κάλλιον ἀνακαλύψας τὸ τέχνασμα του, ὑπῆγα εἰς τὸ σπῆτι του καὶ ἀφοῦ τὸν ἠπεί-

λησα, ὅτι θὰ τὸν κατήγγελλον, ἔλαβον τὸ χρῆμα σας, τὸ ὁποῖον κατέθεσα εἰς τὸν τραπεζίτην μου. Ἰδοὺ καὶ ἡ ἀπόδειξις. Ἦδη ἐστὲ ἡσυχος.

Ἡ Σουσσάννα, ἥτις ἐγνωρίζεν ἐν ἑσπέρῳ τίποτε ἀπὸ ἐμπορικᾶς ὑποθέσεως, ἔδωκε πίστιν εἰς ὄλας αὐτὰς τὰς φαντασιοπληξίας.

— Τῇ ἀληθείᾳ, κύριε Ἰωάννη, εἶσθε εὐεργέτης μου, τῷ λέγει καὶ σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ. Ἄνευ τῆς βοηθείας σας, θὰ ἦμην κατεστραμμένη.

Καὶ ἤρξατο ὁμιλοῦσα περὶ ἄλλου θέματος: Δι' ἐκείνην τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀπλούστατον. Εἰς καλὸς φίλος εἶχε προλάβει μίαν καταστροφὴν οὐδὲν περισσότερον! Τίποτε τὸ παράξενον!

Καὶ ὅμως μετὰ τινὰ χρόνον ὁ συμβολαιογράφος συνελήφθη καὶ ὠδηγήθη ὑπὸ συνοδείαν εἰς Γαλλίαν, ἐνθα ὠμολόγησε τὴν πράξιν του. Οὕτω πρωίαν τινὰ, ἡ Σουσσάννα ἔλαβεν ἐκ μέρους τοῦ ἀνακριτοῦ ἐπιστολὴν, ἥτις τὴν καθίστα ἐνήμερον τῶν διαδραματισθέντων. Ἀμέσως τότε ἔστειλε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Ἰωάννην, ὅστις δὲν ἠδυνήθη πλέον, κατόπιν τῶν ἐπανελημμένων ἐρωτήσεων της, νὰ κρύψῃ καὶ αὐτὴς τὴν ἀλήθειαν.

— Ὄστε, μοὶ ἐδωρήσατε δύο ἑκατομμύρια;

— Ἄλλά, κυρία μου, ἐψέλλισεν ὁ νέος.

— Καὶ μὲ ποῖον δικαίωμα;

— Ἄλλ' ἐγὼ...

— Ἀκούσατε, φίλε μου, σεῖς ἠβελήσατε νὰ καταστραφῆτε, ἐγὼ ὅμως δὲν τὸ ἐπιθυμῶ. Δὲν θέλω τὴν περιουσίαν σας.

— Τότε, δότε μοι τὴν χεῖρά σας!

— Οὐδέποτε, ἀπεποιήθη τὴν ἰδικὴν σας ὅταν ἦμην πλουσία, πολὺ δὲ περισσότερον ἐν τῇ σημερινῇ πτωχείᾳ μου. Ἄλλως τε εἶναι ἀνωφελές. Αἱ περὶ ὑπανδρείας ἰδέαι μου δὲν μετεβλήθησαν, ἐν τέλει δὲ σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ἀποδείξατέ μοι, ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε.

— Ἄλλ' ἐὰν δὲν σᾶς ἠγάπων...

— Δὲν ἀντιλέγω, ὅτι ἡ πράξις σας καὶ αὐτὰ πᾶρνησίς σας δὲν ἦτο μικρὰ λόγου ἀξία, τούναντι ἰσποτικὴ καὶ γενναία. Εἶναι ὅμως ἀπόδειξις διακαοῦς ἔρωτος; Καὶ ποῖος μὲ βεβαίος, ὅτι δὲν θέλετε βραδύτερον μετανασθεῖν, ἂν ὄχι καὶ ταύτην τὴν στιγμὴν; Μὴν ἐπιμένετε, λησμονήσατέ με... Χαίρετε!

Τὴν ἐπομένην ὁ Ἰωάννης ἀπηλιτισμένος ἔκαμε καὶ τελευταίαν ἀπόπειραν, πλὴν ἡ κυρία Δὲ Φαντιγιῶν εἶχεν ἀναχωρήσει. Ἀμέσως δ' ἀνεχώρησε καὶ οὗτος διὰ Παρισίους, διευθυνθεὶς πρὸς τὰ Ἡλύσια, ἐνθα τὸ οἶκημα τῆς νεαρᾶς χήρας.

Μετὰ λύπης παρετήρησεν ἐπὶ τινος πινακίδος εἰς τὴν ἐξώθυρον: «Οἶκία πρὸς πώλησιν.» Ἠρώτησε τὸν θυρωρὸν, ὅστις τῷ ἀπεκρίθη:

— Ἡ κυρία ἦτο ἐδῶ τὴν πρωίαν, ἀλλ' ἔφυγε χωρὶς νὰ μοὶ εἶπῃ ποῦ πηγαίνει. Ἐν τούτοις μὲ διέταξε νὰ μένω ἐδῶ, ἕως ὅτου παρουσιασθῇ ἀγοραστῆς διὰ νὰ τὴν εἰδοποιήσω.

Ὁ Ἰωάννης συντετριμμένος ἔσπευσε νὰ ἐπι-

σκεφθῆ τὴν θεῖαν του, ὅπως τῇ ἀνακοινώσῃ τὰ λυπηρὰ γεγονότα.

— Ὁ! Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ ἀγαθὴ δέσποινα.

Ἡ εὐλογημένη αὐτῇ γυναῖκα, μὲ τὸν χαρακτήρα της αὐτὸν θ' ἀποσυρθῆ τῆς κοινωνίας καὶ θὰ καταφύγῃ εἰς τὴν χωρίον νὰ ζῆσθαι μὲ ἐκείνο τὸ ὀλίγον, τὸ ὁποῖον τῆς ἔμεινεν ἀκόμη.

— Τότε, τί νὰ πράξω;

— Τίποτε. Νὰ τὴν λησμονήσῃς.

— Ἀδύνατον! ἀδύνατον! θεῖα.

— Τόσον τὴν λατρεύεις;

— Μέχρι τάφου! Πόσον εἶμαι δυστυχής.

Καὶ μὴ ἀντέχων πλέον ἐκ τῆς λύπης, ἔπεσεν ἐπὶ τινος ἀθανίου, καλύπτων διὰ τῶν χειρῶν τὸ πελιδὸν πρόσωπόν του. Ἐμεινεν οὕτως ἐπὶ τινὰ λεπτά, ἀδυνατῶν νὰ συνέλθῃ, ὅτε ἠσθάνθη ἰδοὺ βραχίονας, οἵτινες τῷ ἐβώπευσαν τοὺς ὤμους. Ἡ γειρε τοὺς ὀφθαλμούς, ψιθυρίζων:

— Θεῖα... ἰ θεῖα!

Ἄλλὰ κατόπιν ἔρριψε κραυγὴν χαρᾶς.

— Σεῖς ἐδῶ; Σουσσάννα!

— Μάλιστα, —εἶπε— διὰ φωνῆς συγκεκινημένης, ἐγὼ εἶμαι, τώρα σᾶς πιστεύω, διότι μοὶ ἐδώκατε τὴν καλλιτέραν ἀπόδειξιν ἀγάπης, τὴν τῶν δακρύων καὶ τὴν τῆς λύπης σας. Πιστεύσατε, ὅτι εἶνε ἡ λαμπροτέρα ἐκδήλωσις δι' ἐμέ. Ἦδη ἐβεβαιώθη, ὅτι δὲν εἴχετε σκοπὸν νὰ μὲ νυμφευθῆτε διὰ τὰ πλοῦτή μου, καίπερ ἐγνωρίζετε, ὅτι ἦμην κατεστραμμένη.

— Ἄλλὰ τὸ γνωρίζω ἀκόμη. Ὁ συμβολαιογράφος σας...

— Εἶναι ἀπατεὼν καὶ κλέπτης. Ἐν τούτοις τὴν πρωίαν αὐτὴν ἔλαβον τὴν εὐχαριστὸν εἶδησιν, ὅτι εἰς θεῖος μου ἀποθανὼν μοὶ ἀφήκεν ἅπασαν τὴν περιουσίαν του, ἀνερχομένην εἰς ἀρκετὰ σημαντικὸν ποσόν.

— Ὄστε!

— Νὰ συνδεθῶμεν διὰ παντός!

Ἐν Ἐφηροῦρι 1901.

Μέλιτων Βιτάλης

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ

Εἰς μεσίτης καὶ δύο Κυρίαί, Μητηρ καὶ κόρη.

ΣΚΗΝΗ Α'.

- Εἰπέ μας τὰ προσόντα του.
- Δὲν εἶναι ὠραῖος.
- Δὲν μᾶς μέλλει; ἂν δὲν εἶναι ὠραῖος.
- Δὲν εἶναι ἐξυπνος.
- Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ἐξυπνάδα.
- Ἐχει πολλὰ ἐλαττώματα.
- Δὲν πειράζει τούτο.
- Πίνει πολὺ καὶ παίζει χαρτιά.

- Είναι της ηλικίας του πράγματα.
- Έχει ψευδείς δόντας, ψευδή ρίνα, υάλινον ὄφθαλμόν καὶ ξύλινον τὸν ἕνα πόδα.
- Είναι τόσο καλῶς ἐπιτηδευμένα, ὥστε ἡ ἀπομίμησις εἶναι τελεία.
- Έχει τέκνα, εἶναι χῆρος, πάσχει καὶ ἀπὸ γαστρίτην, εἶναι πλαστογράφος, φέρει δύο καταδικαστικὰς ἀποφάσεις εἰς τὴν πλάτην του καὶ... τὸ χειρότερον, δὲν χαίρει καλὴν φήμην.

— Όλα ταῦτα δὲν μᾶς κάμνουν κακόν, ἐπειτα διὰ τὸ ἠθικόν του μέρος καὶ τὴν ὑγείαν του ὀλίγον μᾶς μέλλει.

— Ἄλλὰ, Κυρίαί μου, δὲν κάμνετε καλά νὰ προσλάβετε ὑπηρετήν σας τοιοῦτον καὶ μὲ τόσα ἐλαττώματα.

— Ἄλλὰ, Κύριε, δὲν τὸν θέλομεν διὰ ὑπηρετήν μας, διότι βεβαίως δὲν μᾶς κάμνει τοιοῦτος ὑπηρετὴς μὲ τόσα ἐλαττώματα, τὸν θέλομεν διὰ σύζυγον τῆς κόρης μας.

— Ἄ, τότε νὰ μὲ συγχωρεῖτε, διὰ γαμβρὸς εἶναι τέλειος, ἀφοῦ εἶναι καὶ πλούσιος καὶ ἔχει ἕνα ἑκατομμύριον περιῖπου.

— Ἄμ, βέβαια, διὰ γαμβρόν μας τὸν θέλομεν, τί λόγος; Ματθίλδῃ!

— Ἄμ βέβαια, μητέρα, τί λόγος!

— Χά, χά, χά....

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Οἱ αὐτοί.

— Ἄκουσον, θέλω νὰ ἦναι καλοῦ παρουσιαστικοῦ, πρόθυμος εἰς ὅλα καὶ ὅσον τὸ δυνατόν καλοκαμφένος.

— Εἶναι κάλλιστος καθ' ὅλα, ἀρτιμελής, ὠραῖος καὶ ζωηρός.

— Πρέπει νὰ ἦναι εὐφυῆς καὶ ἐξυπνος.

— Εἶναι, Κυρία, ὅσον δύνασθις νὰ φαντασθῆτε.

— Θέλω νὰ ἔχη καλὰ προτερήματα.

— Έχει ὅλα τὰ καλὰ, μὴ ἀμφισβᾶλλετε.

— Πρέπει νὰ ἦναι ἐγκρατὴς.

— Οὔτε πίνει οὔτε παίζει, κοιμάται δὲ πολὺ ὀλίγον.

— Έχει στάσιμ, ἀνάστημα καλόν;

— Περιφνημον, θὰ ἔκαμνε, Κυρία καὶ διὰ στρατηγός.

— Καλὰ, εἶναι ὑγιῆς, μελιχίος, οἰκονόμος, καλός, ταπεινός;

— Δὲν θὰ εὐρετε, Κυρία, καλεῖτερον γαμβρόν.

— Γαμβρόν; ἀλλὰ δὲν θέλομεν γαμβρόν τοιοῦτον, Κύριε, ἀλλὰ ὑπηρετήν. Τί λέγετε, Ματθίλδῃ;

— Τί λόγος! μητέρα, ἄμ βέβαια, διὰ ὑπηρετήν τὸν θέλομεν.

Φοίε.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

— Πρέπει φίλε μου, νὰ κάμης αὐστηρὰν διαίταν. Ν' ἀποφεύγῃς τὰ παχέα φαγητὰ καὶ νὰ μὴ πίνῃς οὔτε οἶνον, οὔτε ζῦθον.

— Ἄλλὰ τότε, ἰατρε, εἰσθε περιττός, ἀφοῦ δύναμαι νὰ γείνω καλὰ ἄνευ τῆς συνδρομῆς σας. Ἰσα ἴσα, θέλω νὰ τρώγω καὶ νὰ πίνω, δύνασαι νὰ μὲ κάμῃς καλὰ, χωρὶς νὰ πεινᾷ καὶ διψᾷ;

— Ἄ, τότε νὰ λαμβάνῃς τὸ ἐξῆς φάρμακον καὶ γράφει «Μία οὐγγιά Ἰατρὸς—περιττός—».

Μεταξὺ δύο φίλων:

— Ξεύρεις, Βασιλική, αὐριον εἶναι τὰ γενέθλια τοῦ υἱοῦ μου.

— Περιέργων, Ἐλίσα, καὶ μεθαύριον εἶναι τῆς κόρης μου! Τί σύμπτωσις! ἔν ὃ υἱός σου ἐπερίμενε μίαν ἡμέραν, θὰ ἦταν δίδυμοι.

Ἡ ὑπηρετρία τῆς Κυρίας Δοδόνῃς κόπτει τὸν λαϊκὸν τῆς ὀρνίθος, ὅτε ἡ κυρία τῆς τὴν ἐπιτημᾶ, λέγουσα:

— Ἀπάνθρωπος καὶ ἀκαρδὸς ποῦ εἶσαι! δὲν φρίττεις φρονέουσα οὕτω τὰ ζῶα;

— Πῶς, Κυρία, θέλετε λοιπὸν νὰ τὰ τρώγετε ζωντανά;

Ἡ Κυρία Β... εἶναι ἀπληροθυμὴν μὲ τὴν ῥαπτριάν τῆς, ὅτε κρούουν τὴν θύραν, ἢ δὲ ὑπηρετρία μεταβαίνει ν' ἀνοίξῃ καὶ ἐπιστρέφει, λέγουσα.

— Δὲν ἤθελε, Κυρία, νὰ φύγῃ, τί ἀναιδέης! ὅσον τοῦ ἔλεγα, ἡ Κυρία εἶναι ἀνήμπορος, τόσον ἢ ἀφεντιά του ἐπέμενε νὰ ἔλθῃ νὰ σᾶς ἴδῃ.

— Μπᾶ, τὸν αὐθάδη καὶ κοῖος εἶναι αὐτὸς ὁ βλάξ;

— Ὁ ἰατρός, Κυρία.

Ἐνῶ οὗτος ταυτοχρόνως εἰσέρχεται.

Μία μήτηρ πρὸς τὸ τέκνον τῆς ἀναρριχώμενον ἐπὶ τοῦ δένδρου.

— Κατέβα κάτω γρήγορα, χαμένε, ἐὰν πέσης καὶ σκοτωθῆς, τί θὰ πῆς.

— Τίποτε!

— Λοιπὸν, σύμφωνοι ὀρισμένως θὰ μὲ πάρῃς;

— Βεβαίως, ἀφοῦ σὲ ἀγαπᾷ.

— Ἄλλὰ καὶ μὲ μίαν ἄλλην συμφωνίαν!

— Ποῖαν πάλιν;

— Θὰ μοῦ ποίρῃς καὶ καταπόσια Πίγγ.

— Τί τὰ θέλεις αὐτὰ τὰ πράγματα;

— Νὰ δὲν διαβάξεις, ὅ,τι πάθουν αἱ γυναῖκες, τὸ ἰατρεύουν;

ΤΟΠΙΚΑ

Ὁ ὀφειλέτης κ. Κ... συναντᾷ τὸν δανειστήν του κ. Σ... ἐν τῷ ζυθοπωλείῳ τοῦ Γουλιέλμου, ὅτε οὗτος λέγει πρὸς τὸν πρῶτον, πάνυ εὐγενῶς.

— Πάτε θὰ δυνηθῶ νὰ ἐπανακτήσω τὰς 50 ὀρ. ἅς σοι ἔχω δανείσει;

— Ὅταν ἐπὶ πενήτηντο φορὰς δὲν ἔλθετε ἐδῶ καὶ οἰκονομήσητε τὰ χρήματα, τὰ ὅποια ἐξοδεύετε διὰ περιττὸν ποτόν, τῷ ἀπαντᾷ ὁ πρῶτος.

Εἰς τὸ φωτογραφεῖον τῶν Κυριῶν Κάντα πρόκειται νὰ φωτογραφηθῶν δύο νέοι σύζυγοι καὶ κρατοῦνται διὰ τῶν χειρῶν.

Ἡ Κυρία (λαμβάνουσα στάσιμ). Οὕτω ἡ χεῖρ μου ἐντὸς τῆς ἰδικῆς σου, θὰ σημαίῃ τὸ αἰώνιος ἠνωμένοι.

Ὁ Κύριος. Ναι, ἀλλὰ καὶ ὅποταν δύο ἀποχαιρετῶνται, οὕτω διατίθενται αἱ χεῖρες καί... Ἡ φωτογράφος (μεσολαβοῦσα) Καλὰ, καλὰ εἰσθε, καλέ. Ἡ φωτογραφία σας οὕτω θὰ σημαίῃ καὶ τὰ δύο καὶ τὸ αἰώνιος ἠνωμένοι καὶ τὸ «χαίρετε διὰ παντός» Μὴ τὰ παρεξηγεῖτε καὶ ἔσυρε τὴν πλάκα.

ΠΟΛΙΤΙΚΑ

Πιστὸς ὑπήκοος.

— Εἰς ποῖον κόμμα ἀνήκεις;

— Εἰς τὸ Τρικουπικόν, ἐκεῖ ἦτο καὶ ὁ μακαρίτης πατήρ μου.

— Καὶ τί ἐπάγγελμα ἔχεις;

— Ὑπάλληλος, τοιοῦτος ἦτο καὶ ὁ μακαρίτης πατήρ μου.

— Καὶ πόσα πέρνει;

- Τὸ ἴδιον, ὅσα ἐπαίρνε καὶ ὁ πατήρ μου.
- Τί θέσιν εἶχε; καὶ τί θέσιν ἔχεις;
- Ἀνέκαθεν ἐπιστάτης τῆς ἀπαρτίας καὶ ἔφορος τῆς πλειονοφίας.
- Δηλαδή; δὲν ἔννοῶ.
- Νά, ἐπιστατῶ καὶ φωνάζω τοὺς βουλευτὰς, ὅταν λείπουν.
- Ἡ νόησα, τώρα.

Λόγος γίνεται νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς σταθμὸς τῶν πρῶτων βοηθειῶν ἐν τῷ περιβάλλῳ τῆς Βουλῆς.

— Τοῦλάχιστον, θὰ εἰμεθα βέβαιοι, εἰπέ τις, ὅτι καθ' ὅλην τὴν σύνοδον τῆς Βουλῆς θὰ ἔχωμεν ἐργασίαν, διότι προμηνύεται παραχωδεστάτη.

— Κύριε πρόεδρε, διατὶ ὑπόσχεσθε πάντοτε μεταρρυθμίσεις, χωρὶς νὰ τὰς ἐκτελέγητε;

— Ἀπλοῦστατα, φίλε μου, διότι ἐὰν τὰς ἐξετέλουν, δὲν θὰ ἠδυνάμην πλέον νὰ ὑπόσχομαι τοιαύτας.

ΕΚ ΤΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ ΤΗΣ ΥΓΙΙΑΣ

Τύμβος. Ἡ τελευταία κατοικία μας **Σταυρός.** Ἡ τελευταία παρηγορία μας **Συμβουλή.** Αἴτησις γνώμης τινός, ἥτις νὰ συμψηφῇ μὲ τὴν τοῦ αὐτοῦντος.

Ἐκατοντούτης. Γέρον πείσμων καὶ ἀμετάτρεπτος

Προῖξ. Ζωμὸς καλύπτων τὸ κρέας **Δημαγωγός.** Πολίτης ἄνευ περικνημίδων, διότι δὲν δύναται νὰ φέρῃ μεταξίνας.

Μύμη. Κυτίον ἐδωδίων ἢ μᾶλλον κλεῖς τοῦ πνεύματος.

Μετριοφροσύνη. Τὸ φύλλον τῆς συκῆς τῆς ὑπεροφίας.

Παράδοξις. Ἀλήθεια ἀπερίττικτος.

Πνεῦμα. Οὐσία εὐλόγως ἐξατιμωμένη καὶ χανομένη. Ἀποστρέφεται τὰς ἐπαφὰς καὶ δυσκόλως εὐρίσκειται. Ὁ Διογένης τὸ ἀνεῖλθει εἰς τοὺς δρόμους μεταξὺ τοῦ πλήθους καὶ τοῦ κόπρου καὶ δὲν τὸ εὕρισκεν, ἐνῶ σήμερον ἐκ τοῦ πλήθους καὶ τοῦ κίπρου ἀρύεται τις πνεῦμα, ὅσον θέλει καλόν καὶ εὐθύνον.

Καὶ μία ἀλληγορία. **Μεταξὺ νέων μελλονύμφων:**

— Ὁμολόγησον, ἀγάπη μου ὅτι μὲ ἀπάτας. **Μά,** φίλε μου, ἐὰν σὲ ἠπάτων, δὲν θὰ σοὶ τὸ ὠμολόγουν, ἐὰν σοὶ δὲ τὸ ὠμολόγουν, δὲν θὰ σὲ ἠπάτων.

DEINE LIPPEN

Τὰ χεῖλη σου.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ).

Ἡ εὐμορφία σου μαραμερίζει,
 ὄλα τὰ στέρια τοῦ οὐρανοῦ,
 κ' οἱ ὀφθαλμοὶ σου, ἀντανακλῶνται,
 με τὰς ἀκτῖνας τ' αὐγερινῶν.

Πόσον εἰς ὠραία, ζωσα εἰκόνα,
 καὶ ὁ ζωγράφος ἀδυνατεῖ,
 νὰ παραστήσῃ τὰ κάλλη σ' ὄλα,
 κόρη ὠραία καὶ ποθητή

Εἰσπνέω, ὡς ἀρῶμα τοῦ βλέμματός σου,
 τὸ φῶς τ' ὠραίων καὶ ζωηρόν,
 ὅταν σὲ βλέπω θαρρῶ πῶς εἶμαι,
 με τοὺς ἀγγέλους ἴσθον οὐρανόν.

Ὅποιον κυττάξεις τὸν κατασφάζεις,
 εἰς τὴν καρδιά, τὸν δυστυχῆ
 μ' ἕνα χαμόγελο τὸν κάνεις πάλιν,
 σ' ὄλον τὸν βίον του εὐτυχῆ.
 deine Lippen, gebe mir φίλη,
 κάμε καὶ μένα, κόρ' εὐτυχῆ.

Βραϊλά 23 Ἰανουαρίου 1901.

I. Παρίσης

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

41. Αἶνιγμα

Ἡ ἀργυρά Πανσέληνος τὴν γέννησίν μ' ἀγγέλλει
 Ὅμοῦ με τ' ἀνθη κι' ἡ ἐμὴ ἡμέρα ἀνατέλλει.
 Τὴν τέρψιν καὶ ἀνάπαυσιν παρέχω τοῖς πιστοῖς μου
 Μετὰ χαρᾶς προσμένεται ἡ φίλη ἔλευσίς μου.
 Τὸ ὄνομά μου ἀν τυχόν εἰς δύο τὸ χωρίσῃς.
 Ἐν πρώτοις τί ἐπιθετον μικρόν θά ἀπαντήσῃς
 Τὸ δευτέρον μου, ἀκλιτον, ἀφοῦ τριπλασιάσῃς
 Χωρὶς νὰ θέλῃς, ἰσπαρευθὺς θ' ἀρχίσῃς νὰ γελάσῃς.

42. Αἶνιγμα

Σκληρὸς ὡς εἶσαι, ἄνθρωπε, τὸ μέλλον μου φονεύεις,
 Ὅ,τι ἐντός μου κρύπτεται ἀσπλάγχως τὸ παι-
 [δεύεις.
 Ὡς καὶ αὐτὴν μου τὴν χροιάν ἐνίστε ἀλλάσσεις.
 Καὶ τῆς λευκῆς περιβολῆς, ἣν φέρω μ' ἀπαλλάσσεις,
 Καὶ τότε φεῦ! τὰ ἄκρα μου εἰς μάχην τὰ προβάλ-
 [λεις
 Καὶ εὐθύμως παρατηρεῖς τὸ θέαμα τῆς πάλης,
 Ἀπηυδῆκότα με πληγὰς με κατακερματίζεις
 Κ' εἰς μηχανὴν ἀλεστικήν τὰ μέλη μου βυθίζεις.

43. Αἶνιγμα

Πολλὰ εἶναι τ' ἀδελφία μου, κανένα δὲν μοῦ μοιάζει
 Τὸ χρῶμα ἔχω τῆς ἴτροπῆς καὶ γένεμα μαῦρα
 [φέρω.
 Ὁ κύριός μου με τιμᾶ, ἐπάνω του με βάζει
 Κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους πάντοτε ζητῶ νὰ διαφέρω.
 Ἐγὼ μαι ὑπερήφανος, καὶ ὕψηλά κρατοῦμαι
 Ποτὲ ἀπὸ τὴν θέσιν μου ἐγὼ δὲν παραιτοῦμαι
 Ἐνῶ τὰ δόλια ἀδελφία μου δὲν ἔχουν τέτοια τύχη
 Μὰ τὰ θωρεῖς στῆ θέσιν του, καὶ μιά ἔπου κι' ἀν
 [τύχη.

Braila

Mester Manole

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

11ου ΤΕΥΧΟΥΣ

32. Ἱατρικὴ συνταγή. = Δι' ὄλας τὰς νόσους

Ἔλυσαν αὐτὴν ὁ κ. Περ. Μαλικόπουλος ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δις Ἐλισάβετ Δασκαλοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Περ. Ἀσίμης ἐκ Σμύρνης καὶ ὁ κ. Ν. Σαλίβερος ἐκ Θηβῶν.

33. Διασκεδαστικὸν πρόβλημα. = Μετὰ 13 ἡμέρας.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Περ. Ἀσίμης ἐκ Σμύρνης, ὁ κ. Ν. Σαρίκας ἐκ Καλαμακίου, ὁ κ. Ν. Βανετσάνος ἐκ Πατρῶν, ἡ Δις Ἐλισάβετ Δασκαλοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ κ. Β. Βαρβήρης ἐκ Κωνσταντινῶν.

34. Αἶνιγμα. = Ἀσπασμὸς-σπασμὸς.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Σ. Νάνος ἐκ Χαλκίδος, ὁ κ. Μιχ. Μιχαλάς ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Δ. Μαλικόπουλος ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἡ κυρία Χαρίκλεια Παπαδοπούλου ἐκ Σύρου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,"

N. P. Braila. Ἀπαντα ἐλήφθησαν. Ἐχει καλῶς.
 —Κ. Μ. Σιστόβιον. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Σὰς με-
 τεφέραμεν, ὡς γράφετε, αὐτοὶ καὶ ἀναμένομεν συν-
 δρομὴν σας συντόμως παρακαλοῦμεν. —Α. Α. Καρ-
 λόβσκι. 120 φρ. ἐλήφθησαν καὶ σας εὐχαριστοῦμεν.
 Ταχυδρομικῶς γράφομεν. —Σ. Ρ. Σουλινᾶ. Ἐπι-
 στολὴ καὶ συνδρομὴ σας ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν. Γρά-
 φομεν. —Θ. Ι. Μίνια Αἰγύπτου. Συνδρομὴ σας
 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. —Μ. Μ. καὶ Κ. Α. Ἀσ-
 σουάν. Συνδρομαὶ σας ἐλήφθησαν διὰ τοῦ ταχυδρο-
 μείου καὶ σας ἐπιστάσαμεν. Εὐχαριστοῦμεν δὲ πολὺ
 δι' εὐγενῆ προθυμίαν σας. —Κ. Δ. Ζ. Κώνπολις.
 Ἦδη ἐλπίζομεν ἐλάβατε ἅπαντα καθυστερούμενα φύλλα.
 —Κ. Ι. Α. Καρούας. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ζητού-
 μενα φύλλα σας ἀπεστάλησαν. Σημειώσατέ μας ἀριθ-
 μούς, ἀν σας καθυστερῶνται ἐτι τινὲς ἀποστείλωμεν. —
 Ι. Ρ. Σ. Nedeia Roumania. Ἐπιστολὴ ἐλή-
 φθη. Ἐχει καλῶς. Διεύθυνσις ἠλλάγη. Ἀναμένομεν
 συνδρομὴν σας. —Ν. Π. Κλάμας Ζητούμενος
 ἀριθμὸς σας ἀπεστάλη. —Μ. Φ. Ζάκυνθον. Etant
 dà retour, j' ai lu tes bonnes lettres. Je m' occupe
 et j' espere vous trouver une place bientôt. Votre
 oncle j' ignore s' il lit, car il n' a pas le temps.
 Toujours il voyage. —Γ. Κ. Πιτέστιον. Ἐπιστολὴ
 καὶ ἀπόδειξις ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. —Δ. Μ.
 Πειραιᾶ. Ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. —Π. Δ. Λα-
 μίαν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐνεργή-
 σατε παρακαλοῦμεν δραστηρίως. —Κ. Μ. Κάμαρας
 Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. —Δ. Π. Χίον. Ἐπι-
 στολὴ ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. Ἀναμένομεν προσεχῶς
 ἀποτέλεσμα.

"ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ,"

ὑπὸ τὸν τίτλον «Πινακοθήκη» ἢ «Ἐταιρία
 τῶν Φιλοτεχνῶν» ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Δ.
 Καλογεροπούλου ἐκδίδει καλλιτεχνικὸν περιοδικὸν
 μηνιαῖον περιτέχων φωτοτυπίας τῶν ὠραιότερων
 Ἑλλ. ἔργων καὶ ξένων.

Ἡ διεύθυνσις: Ὅδὸς Πινακοτῶν 22α. Ἐτησίᾳ
 συνδρομὴ 12 δρ. τὸ πρῶτον φύλλον με τριάκοντα
 εἰκόνας ἐκδίδεται λίαν προσεχῶς.